

Kulturális Mozaik

Kezdőknek és haladóknak

A boldoggá avatás előtt álló *Bálint Sándor*, „a legszögédibb szögédi” apróbb közleményeit, amelyek az Új Ember hasábjain élesztgették szakrális hagyományaink kihalóban lévő tüzeit a hetvenes években, Tóth Sándor rendezte kötetbe. A katedráljától megfosztott professzor – egy személyben európai hírvű tudós és alsóvárosi „szentembőr” – ebben az évtizedben rendezte kötetekbe szellemi hagyatékának mindkét ágát. *A szögédi nemzet* a helytörténet, az *Ünnepi Kalendárium* a vallási folklór nagybecsű alapműve, nehezen becserkészhető könyvkincs. A jelen kötetben egybeszedegtetett írások nagyrészt visszaköszönnek majd az utóbbi, forrásértékű főmű lapjain. A hetilapi közlések szabatoságára, a tudós igényességére vall, hogy a rövidke glosszák változtatás nélkül képezhetik egy-egy bekezdését

a műfajteremtő tudományos szakmunkának, amely páratlan összefoglalása keresztény magyar szokásrendünknek. Az írások kisebb hányada

a római kalendárium jeles napjait nem érintő érdekességeket mutat be. Kinek ajánlható ez esetben a szerzőt bemutató méltatásokkal záruló kötetke? Mindenekelőtt azoknak, akik mindeddig nem találkozhattak Bálint Sándor munkáival, általuk pedig a népi életritmus égi és földi időt, ünnepeket és megszentelt hétköznapokat, testi és lelki szükségleteinket ékes, csodálatraméltó összhangba hozó szabályrendszerével.

(*Barna Gábor–Tóth Sándor [szerk]: Nehéz évek leltára. SZTE Néprajzi és Kulturális Antropológia Tanszék 2015*)

Gregor 75

Augusztus 8-án lenne 75 éves a világhírvű magyar basszista, *Gregor József*. Az operaénekes, aki komolyzenészként ritka népszerűséget szerzett közvetlen személyiségével, Rákosligeten született. A Honvéd Művészegyüttesben figyeltek föl kivételes szépségű basszushangjára. Ezt követően Szegedre szerződött, és a karmesterlegenda, Vaszy Viktor keze alatt vált professzionális énekessé. Legnagyobb szerepeit buffószerepekben – a Szerelmi bájjal Dulcamarájaként és a Don Pasquale címszerepében – aratta, de megrendítő alakítást nyújtott Falstaffként, a Turandot Timurjának szerepében

vagy az Anyegin Gremin hercegének, a Bohémélet Collinjának megformálójaként is. Mozart-repertoárja Ozmintól Sarastróig és Don Alfonsótól Leporellóig ölelte föl a komikus és a drámai alakításokat. Oratórium-énekesként is remekelt, számos zenei ritkaság magyarországi bemutatóját vitte sikerre. Vidéki hovatarozását mindig büszkén hangoztatta: a Magyar Állami Operaházba éppúgy Szegedről járt föllépéseire, mint ahogyan a New York-i Metropolitanból, a houstoni, portlandi és a baltimore-i operaházakból is ide tért vissza. Élete utolsó hónapjaiban példás helytállással teljesítette színpadi felkéréseit. 2006. október 27-én távozott az égi társulatba.

Nemzetközi összhang

Öt ország muzsikusai játszottak együtt azon a kamarazenei fesztiválon, amelyet júliusban rendezett meg első ízben *Marosvári Dorottya* zongoraművész. A szegedi származású, Zürichben élő muzsikus a svájci koncertéletben szerzett nemzetközi kapcsolatait latba vetve arra vállalkozott, hogy bemutassa a hazai közönségnek a világ különféle kultúrájában nevelkedett komolyzenészeket, egyben megismertesse a művészekkel Magyarország vendégszeretétét és gazdag zenei hagyományait. A bemutatkozó fesztivál zenei igényességeket kínált: olyan ritkaságok hangzottak el, mint Bach Goldberg-variációinak vonós-trió-átiratai, Piazzolla Négy évszak című tangó-fantáziája, Barber négykezese, a Souvenirs, Bartók Kontasztjai, Haydn, Mozart, Beethoven, Schumann és Mahler kamaraművei. A fesztivált szervező zongorista-páros, Marosvári Dorottya és Szlovják István partnereiként a dán hegedűművész, Marie Hanskov, a japán Kie Umehara klarinétművész, Alberto Ferres-Torres spanyol csellista és David Schnee svájci brácsaművész szó-